

أَنْ يَخْلَمَ لחלום

קו נטוי 24

כתב עת לספרות ולאמנות
משותף למורים ולסטודנטים
במכללת אורנים

אֲנִי יִחְלַמֶּה לחלום

קו נטוי 24

כתב עת לספרות ולאמנות
משותף למורים ולסטודנטים
במכללת אורנים

כריכה קדמית
דניאל וייסרמן | סף תנועה | 2024
ציאנוטייפ בטונינג תה, 15x21 ס"מ

כריכה אחורית
דניאל וייסרמן | החתול כבר ידע שהלילה נגמר | 2024
ציאנוטייפ בטונינג תה, 15x21 ס"מ

תוכן עניינים

6	פתח דבר
9	קמרה אובסקורה / אסנת וייס שושן
10	ראיתי את עורפך / משה ב. יצחקי
11	נווה מדבר / ליאור וקסלר
12	ספירת מלאי / לאה צבי דובז'ינסקי
13	מקום / כרמל פרדו
14	The Problem of Self / רותי הלבין כהן
16	Realisation in Love / רותי הלבין כהן
18	עניינים / יעל ברלב
19	עוד / תמרה חלוצי
21	* / תהילה חכימי
22	שיר ערש / מורן בייטיטאבלר
23	קול השדים / סילביה מילגר
24	תה וסימפטיה / איריס שפירא ילון
25	קול השדים / סילביה מילגר
26	* / תמרה חלוצי
27	One Thousand and One Palms / מאיה שמעוני
28	Folly / מאיה שמעוני
29	נפילה בזיכרון / דיאלה מדאח חלבי
30	נקודות מגע / תמר דיכטר אלקובי
31	בוקר ארצישראלי של סוף יולי 25' / נעה שחם
31	אביתר / מיטל נסים
31	נחש / מיטל נסים
32	לזכור ואז לשכוח / רום גולן
37	מקלט / דפנה מרקמן סימנס
38	געגועים / אפרת גולדברג

קו נתוי 24
תשרי תשפ"ו
ספטמבר 2025

עורכות: ד"ר מיטל נסים, ד"ר אלה קריגר
עורכים מייסדים: פרופ' משה ב. יצחקי, עידית לבבי גבאי
עוזרות עריכה: ענבר כפיר-ארסמוס, מאיה יוגב
מערכת: ד"ר אילת אטינגר, ראשת החוג לספרות
פרופ' עודד הירש, ראש אשכול אמנויות
נעה צורן, מנהלת המכון לאמנות
הנהלת אורנים: פרופ' שמעון עמר, נשיא
ד"ר יפעת שאשא-ביטון, משנה לנשיא
אורלי גבישי סוטו, מנכ"לית

עריכה לשונית: נעה שחם
עיצוב גרפי והפקה: אילה לינב
דפוס: ע.ר. הדפסות בע"מ

כתובת המערכת:
קו נתוי, כתב עת לספרות ולאמנות
מכללת אורנים
דואר טבעון 3600600
מייל ארגוני: kav-natui@oranim.ac.il

70	טבילה / דנה ניצני
71	בחלומי / מאיה יוגב
72	מתוך אליושה / איריס ברנע
73	להחזיר את פני הירח / זוהדי קאדרי
74	מנשה מת מקורונה / מיטל נסים
75	ביום שאחרי המגפה / מיטל נסים
76	מחולל חמצן / מריה סלאח מחאמיד
77	חלום בשלוש מערכות / משה ב. יצחקי
79	הפיל שבחדר / אלה ליטביץ
80	בריאה / דורון בזק
81	ללא כותרת / מריה סלאח מחאמיד
82	כוכב. לכת. / לאה צבי דובז'ינסקי
83	קו שבר-11 / ליהיא טלמור
83	חיבוק עץ / אלון קדם
84	בראשית / ג'ודת עיד
85	כפאיות / עיינה ויינברגר־שני
86	ללא כותרת / דנה לב לבנת
87	מתוך "זירת הפשע" / ענת שרון בלייס
89	טבק שני המפתחות / נור הייב
90	רשימת המשתתפים
96	קישורים

39	ילדתי בנינה / ראויה סוף־גמל
40	קריות / מיטל נסים
41	* / מיטל נסים
42	אוטופיה / שרון גלזברג
43	אוטופיה / שרון גלזברג
45	טבת ויוליה / יונה מייזליש
46	* / יאנה סיטרמן לסרי
48	מי שחלם / דליה כספי
48	Uncanny / ג'ניפר בלוך
49	התהום / מורן בייטי־טאבלר
50	שטח אסור / ג'ניפר בלוך
51	מקלט זרועותיך / מורן בייטי־טאבלר
52	חולמת / מרב סודאי
52	אחיות / מרב סודאי
53	עפעפיים / קרן קוך
56	נעלם / דורון בזק
57	הכהנים / קסניה כוגן
58	דור הסמארטפון / ניר בן ארי
59	נוף (זיתים) / אורי קלוס
60	עד אין סוף / רשא סובח בטחיש
60	נדודי שינה / לנה קרייניץ
62	בצד המיטה / דורון וולף
63	רְצִיתִי לְהִסִיר שְׁעַר רְגְלִי / רחל בכר
64	חלום או משאלה / רחל בכר
65	ערגה / ענבל אגוז
66	בסוף יום / קרן קוך
67	החוט החסר (דיוקן עצמי) / האדיה סיאגה
68	סבך פתאומי / משה ב. יצחקי
69	מקלט-2 / ליהיא טלמור

פתח דבר

המציאות עולה על כל דמיון ו"היינו כחולמים", שני ביטויים שגורים בשפה העברית אשר משמעותם היא לרוב חיובית. הביטוי הראשון הוא עממי, ופירושו שהמציאות עשויה להיות מרשימה ומפליאה יותר מכל דמיון או חלום שאנו מסוגלים להעלות בדעתנו. הביטוי השני לקוח מן הפסוקים הראשונים של מזמור תהלים, "שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוֹב יְהוָה אֶת־שִׁיבַת צִיּוֹן הֵינּוּ כְחֻלְמִים" (תהלים ככו, 1–2), ופירושו בקשה לגאולה שעולה על כל דמיון. קריאה אחרת של הביטויים מציעה שדווקא מה שלא שיווינו בנפשנו שעשוי לקרות, בסופו של דבר קרה. שני פירושים שזורים בשתי וערב ומלווים את עבודת העריכה של גיליון זה, שהנושא שלו הוא חלימה. ביקשנו להנכיח את התחינה לגאולה מרהיבה ומיסטית, מעין דאוס אקס מכינה, חילוץ מפתיע, שיסתום את הגולל על מציאות עקובה מאימה ומדם. מצד שני, חלק לא מבוטל מן השירים, הסיפורים ועבודות האמנות מספר גם על החשש מפני המחר.

אחד הרגעים שעולים על כל דמיון התרחש בהצבת פרויקט הגמר של אסנת וייס שושן. בשבעה באוקטובר, איבדה אסנת שניים מאחיה. גיסתה ואחיניתה שבו מהשבי לאחר חמישים ימים והמשפחה כולה עודנה מנסה לאחות את השברים ולבנות את עצמה מחדש. האמנות בשנה זו הפכה בעבורה לכלי מרכזי בעיבוד הטראומה. בתערוכת הגמר בתום לימודיה בהתמחות אמן/ית-מורה-יוצרת (בתואר השני בתוכנית להוראה רב־תחומית), הציגה אסנת מיצב שקראה לו בדיעבד "קאמרה אובסקורה". במפתיע, אותו גילוי פלאי שהתרחש בעת העתיקה, הגיע גם אלינו, לבית 42 באורנים. החריץ שיצרה אסנת בדיקט על החלון לא רק החדיר אור לתוך חלל התצוגה החשוך, אלא גם הקרין את היפוך הנוף שמחוצה לו על הקיר הנגדי. הופעתו של הווידאו הטבעי הזה הזכירה לה את אחיה, אילן וייס, שנחטף ונרצח, ורק לאחרונה גופתו הוחזרה מעזה. בילדותם נהג אילן לצייר בעזרת קרן אור שאותה "לכד" בזכוכית מגדלת. הקרן הממוקדת חרכה את העץ ואפשרה לו לכתוב את שמו. היפוך קרן האור ב"קאמרה אובסקורה" מ־2024 הייתה כמו דרישת שלום מעולם אחר. עולם שהתהפך וכבר לא יחזור לקדמותו.

היפוך, השתקפות והכפלה הם מבנים חוזרים בגיליון הנוכחי. "חיבוק עץ" של אלון קדם הוא דיפטיך המבוסס על זיכרון ילדות. צמד הציורים המשתקפים זה בזה נפרש כמו כנפי פרפר מרהיבות ומתעתעות. לאה צבי דובז'ינסקי מתארת "שָׁלַל פְּרָפְרִים מְרַפְרְפִים" סביב עיניים עצומות, ובשיר "נדודי שינה" של לנה קרייניץ, תנועת העפעפיים ותמונות הזיכרון מתחלפות כמו ב"מְקֵרָן יָשׁוּן" אשר נחירותיו מזכירות את המזגן של השכנים. קרייניץ קושרת בין זמן טרום־השינה ובין צפייה בשקופיות בקולנוע, ובאה בחשבון עם המקרין. עיניים עצומות ופקוחות, ממצצות וקורצות, חוזרות בגיליון שלפניכם. קרן קוך מקדישה רצף שירים לעפעפיים, אשר פקיהתם ועצימתם מסמנות את שעות היום, את החלום והזיכרון. ניר בן ארי, לעומת זאת, מייחד את שירו ל"דור הסמארטפון", "דור המסכים" שאינו יודע לחלום.

הדמות המוכפלת בעבודות קשורה באל יאנוס מהמיתולוגיה הרומית המתואר כבעל שני פנים המביטים לשני כיוונים מנוגדים. אלו מעלים על הדעת צמדים כמו השמש והירח, הנעורים והזקנה, העבר והעתיד. בגיליון זה, הדמות הכפולה מכילה גם את הצמד חלום ומציאות, ושוהה במרחב לימינלי הפונה לשניהם באחת. הרקדנית במיצג של ליאור וקסלר שכובה על פני המים, וההשתקפות הנוצרת משלימה בדמותה צודנית נוספת. ציור ההר המדברי מוכפל גם הוא ועוטף את דמותה בתנומתה. בעבודת הווידאו "טבילה" של דנה ניצני, האמנית מהלכת כסהרורית, מסמנת בריחופה את המפגש בין האדמה הבקועה למים בבריכת הדגים בקיבוץ עין המפרץ. בהליכתה, מלווה אותה כפילתה המטושטשת, שאותה היא נושאת לכל מקום. מאיה יוגב "שטה על מים צלולים וקרירים", בשיר שתחבירו כשל חלום, ודורון בזק עוסק בשיריו במרחב שבין שינה לערות במציאות נחלמת.

דמויות מבלחות מתוך כתמי התכול הבהק בסדרת הרישומים של רותי הליבץ כהן. הכתמים נוצרים במפגש בין הדפים ובהיפרדות שלהם. הם "מתערבים" בטקסט של המשורר ההודי, רבינדרנת טאגור, והכפולות בספרו מזמנות הפרדה של דמות מבבואתה, קריעתן זו מזו. בתחריט הכפול של מריה סלאח מחאמיד, רגלי הסוס כפותות וקטועות, אך בהצבה מחדש של זוג ההעתקים, הרגליים נושקות זו לזו ומתלכדות לכדי דימוי מרובה ומפלצתי. מורן בייטי-טאבלר, בשיר ערש וידויי המורכב משני חלקים, פונה לנמענים ספציפיים, המהווים בעבורה "מקלט מפני החיים".

הגיליון הנוכחי מביא עימו את השניות שבשם הפועל "לחלום". מחד גיסא, הוא מרמז באירוניה על המרחק בין מצב אידאלי ובין מציאות קיימת. מאידך גיסא, "לחלום" מבטא גם התכוונות מלאת תקווה לעתיד טוב יותר. בשירה "חלום או משאלה", מבקשת רחל בכר להבחין בין חלום למשאלה, בין הפעולה המנטלית הקשורה בתקוות שווא, ובין הרצון המכוון שדבר־מה יתגשם. הצמד "חלום ומשאלה" מתחבר עם "תיקון והסרה" – תיקון הגוף הנשי אשר נפצע תוך כדי גילוח הרגליים. בכר חושפת עולם מדיר ופטריארכלי שבו נשים משתוקקות למצוא חן, להפוך עצמן לראויות לאהובן ולהסיר מעצמן רבב. הדוברת בשירה של איריס שפירא ילון מתבוססת בקצף ענני רוק מתוק, בוחשת באמצעות כפית בכוס תה ירוק, ומעלה על הדעת את שעת התה של אליס בארץ הפלאות. שפירא ילון שולחת אותנו, הקוראות והקוראים, לעולם פנטסטי וצבעוני, מרחב מדומיין, שיש בו מקום לתקווה.

מיטל נָסִים ואלה קריגר,

עורכות "קו נטוי" – כתב עת לספרות ולאמנות של המכללה האקדמית אורנים

ראיתי את עורפך / משה ב. יצחקי

אם רק תפני ראשך
תראי אותי מולך
זה אני נציב המלח
או הקרח שהחל מפשיר – להתמוסס
בהתחדש מין רעד כסופים בחלומך
אם רק היית מכנה ראשך
היית רואה את החלון
שפתחתי לך בהמלט האור
לבוא אל חלומי המשוטט אל מול תבור
אבל ערפך קשה
מקונן על מות
ירא לדמות לגרלה של אשת לוט
אני משאיר חלון פתוח
אך החלום עומד להסגר

ספירת מלאי / לאה צבי דובז'ינסקי

בְּלִילָה כְּשֵׁאת סוֹפֶרֶת כְּבָשִׁים שְׁחֹרוֹת וְנָעָה מִצַּד לְצַד
מְנַסָּה לְהַבִּיֵס אֶת הַתְּשׁוּקָה,
רוֹאָה בְּדַמְיוֹנָה אֵשֶׁה נוֹשֵׂאת אֶסֶל
בְּכָל אֶחָד מֵהַקְּצוּוֹת תְּלוּי סֵל מְלֵא בְּתִכּוּלָה מְכַבֶּדֶת
לְמֵרוֹת הַכֶּבֶד הִיא נוֹשֵׂאת גּוֹפָה בְּגָאוֹן
לְעִמְתָּהּ הַקְּמוּרָה בְּעֵלֶת הַחֲטוּטָרֶת
אֵינָה יוֹדַעַת אִם מְקַנָּאָה אֶת אוֹ רְחוּמָה.
אֵינָה יִכּוּלָה יוֹתֵר לְעֵרֵךְ סְפִירַת מְלֵאֵי
הַנִּיחִי בְּצַד אֶת הַסְּלִים
אֵל תְּבִיטִי עַל תְּכּוּלְתָם הַדְּלִילָה
הַבִּיטִי עַל הָאִוִיר בִּינֵיהֶם
רְאֵי מְרוֹחוֹ,
אִם סְמִיךְ אוֹ דְלִיל

THE PROBLEM OF EVIL

THE question why there is evil in existence is the same as why there is imperfection, or, in other words, why there is creation at all. We must take it for granted that it could not be otherwise; that creation must be imperfect, must be gradual, and that it is futile to ask the question, Why are we?

But this is the real question we ought to ask. Is this imperfection the final truth, is evil absolute and ultimate? The river has its boundaries, its banks, but is a river all banks? or are the banks the final facts about the river? Do not these obstructions themselves give its water an onward motion? The towing rope binds a boat, but is the bondage its meaning? Does it not at the same time draw the boat forward?

The current of the world has its boundaries, otherwise it could have no existence, but its purpose is not shown in the boundaries which restrain it, but in its movement, which is towards perfection. The wonder is not that there should be obstacles and sufferings in this world, but that there should be law

רח"ה הלביץ ברוך / (ספורת ה'תשנ"ח) by Rabi Indranath Tagore / (מחזור התעוררות "מאחורי האפלה הטוקנית" מזו"א וילפריד שוראד לראמת וליריעת מזרח אסיה) / 2025 / טכניקה מעורבת, 20x27 ס"מ

REALISATION IN LOVE

עוד / תמרה חלוצי

ופתאום הלילות ריקים וארזים
והירח שריטה מזהירה שאינה מגלידה.
ופתאום הלילות משחקים בימים
אינם שועים לתחנה –
שאוכל לראות אותך שוב –
נהרה לבנה פועמת תחת שמיכת חשך
פצועת־כוכבים
שאוכל להחזיק בך עוד,
גבישי סקר ירדו מגופך כמו גשם,
ואגמע אותך עד לקצה השופתים
שאחזיק מעמד עד תם
כל הכמיהות, כל הלילות.

* / תהילה חכימי

אף אָחַד לא סִפֵּר לָךְ, לא
בַּיָּמִים שֶׁרָצַתְּ בַשּׁוֹדָה
וּמָה כָּבֵר הָיָה לְחֵלֶם
תִּפְוֹזִים אוֹלֵי.
בְּאֲבִיב רָצְנוּ בַשּׁוֹבִיל
טִפְסָנוּ עַל הָעֵץ מִמּוֹל
מִסְמֵר נִנְעָץ בַּסְּלִיּוֹת
לְבַטּוֹן לא הָיָה אֲכַפְתֵּי אֵף פְּעַם.
לא חֲשַׁבְתִּי שְׂאֲחַר כָּךְ
אֵף אָחַד לא סִפֵּר לִי
שֶׁהַכֹּל כָּאֵן רִיק כְּזֶה
וְהַלִּילוֹת.

שיר ערש / מוון בייטי־טאבלר

לטרייסי ולריצ'רד

בְּחִלּוּמֹתַי הַנוֹצְרִים בְּשַׁעַת עֶרֶב,
אֲנַחְנוּ מוֹצְאִים פֶּנֶת יְשִׁיבָה חֲרִישִׁית
עַל שְׁמִיכָה מִתַּחַת לַעֵץ, מְקַפִּים בְּעֶשֶׂב רֶךְ
מִכָּל עֲבְרֵינוּ, גְּבִיכִם נִשְׁעָנִים אֶל הַגֶּזַע הַמְּנַחֵם,
וְרֹאשֵׁי מְטֵל עַל יְרִכְכֶם, הַמְּהוּוֹת לִי מִקְלַט
מִפְּנֵי הַחַיִּים.

הַצְמַרְתְּ הַיְרֵקָה הַכְּהָה מַעֲנִיקָה לָנוּ צֶל,
יְדִיכֶם מְלַטְפוֹת אֶת רֹאשֵׁי,
חִזְכִּים שְׁלוּיִם מְקַשְׁטִים אֶת פְּנֵינוּ,
בְּזָמַן שְׁאֲתֶם מְעַרְסְלִים אוֹתִי בְּזָרוּעוֹתֵיכֶם
הַטּוֹבוֹת, שְׁרִים לִי שִׁיר עֶרֶשׁ
הַגּוֹרֵם לְכוֹכְבֵי הַנוֹפְלִים בְּנִפְשֵׁי

לְזַהַר שׁוֹב.

תה וסימפטיה / איריס שפירא ילון

מְעֻרְטֶלֶת מִתְנַתֶּקֶת מִבֶּשֶׁר הָאֲדָמָה

אֶל קִפְּהַ כּוֹכְבִים

רְחוֹק.

אֱלוֹהִים שְׁלִי מַחֲכָה לִי

לְדִיִּט דָּמָמָה שְׁנִקְבַע.

בְּזָקוֹ וְרֹד, בְּשִׁמְלָה לְבָנָה,

לּוֹגֵם בְּכַפִּית עֲנֻקִית

מֵעֵין תְּהָ יֶרֶק.

אֲנִי מִתְנַלְנָלִים בְּאִוִיר מִצְחוֹק,

מִשִּׁיקִים כּוֹסוֹת בְּלִתֵי נְרָאוֹת,

זוֹלָלִים עוֹגוֹת מִמְלָאוֹת,

מִתְפַלְשִׁים בְּקֶצֶף עֲנֵי רֶק

מְתוֹק.

וְאִין אִוִיר, אֵךְ הוּא מְזַהֵב,

וְאִין זְמַן כִּי הוּא מְרַחֵב

וְקוֹל אֱלוֹהִים סִכַר אֶהְבֶּה

וְתִדְרַר בְּחִישַׁת כַּפְּיוֹת.

* / תמרה חלוצי

בעקבות "תקווה היא הדבר עם הנוצות", אמילי דיקנסון

רק תקנה יכולה להיות מרוטה
ובכל זאת כה חמה ומתוקת-לחן.
רק תקנה גדושת מראות וידיים רבות
עודנה מלאה צמאון
לרחמים, אפילו
לאהבה.

רק תקנה – כבד אינה עטופה בנוצות
ובכל זאת עולה, זורחת, טרופה
מן היים
האדמה
והסופה.

ימין

מאיה שמעוני / Folly / 2022

עלי מתכת על קיר חופשי בלב הגן הבוטני במסגרת פרויקט קהילתי באורנים, 50X500X250 ס"מ

שמאל

דיאלה מדאח חלבי / נפילה בזיכרון / سقوط في الذاكرة / 2018

צילום

תמר דיכטר אלקובי / נקודות מגע / 2020
 אקריליק על בד, 100X110 ס"מ

אביתר / מיטל נסים

כְּשֶׁהַמַּסְכָּה שׁוֹב נוֹשֶׁרֶת וְנִגְלוֹת הַשְּׂכֵפֵתִים,
 נוֹצֵר רוּחַ מְלֵא בֵּין יָדָי הַמְּוֹרֶמֶת לְגַעַת לְפִי.
 אֲבִיָּתֵר, הַבֵּט בְּמַעֲשֵׂה טוֹיֵת הַחוּטִים
 הַעוֹקֵד אוֹתֵנוּ זֶה לְזֶה
 בְּלֵב הַמְּגֹכָה.
 בּוֹא נִרְחִיק כָּל שִׁיר עֶרְשׁוֹ,
 נִצֵּא לְהַפְסֵקָה גְדוֹלָה
 מִנּוּמָה נוֹם עַל דּוֹגֵית נוֹסַעַת
 וּמְלֵאָה גּוֹלְדֵי בָּרֵג.
 וְדַאי שִׁמְתָּ לֵב כְּמָה תּוֹגָה יֵשׁ
 בְּפִזְמוֹן לִיקִינָתוֹן שְׁלֵה.

נחש / מיטל נסים

"כשמורידים לו את הראש,
 הזנב עוד ממשיך לשחק" (רונית מטלון)
 זֶה סִפּוֹר עַל כּוֹסוֹת רוּחַ לְמַת,
 עַל רוֹכָא (אוּ שְׂמָא הֵיִתָּה זֶה אַחוֹת?)
 עַל מְטָלְיוֹת רְטֻבוֹת לְהוֹרְדֵת הַחֵם,
 שְׂמִישָׁהוּ זֵר הַנִּיחַ עַל מִצְחָהּ.
 סִפּוֹר מְכֹשׁ נָחֵשׁ רַע שֶׁנִּטְמַע בְּבִשְׂרוֹ;
 אוֹתוֹ נָחֵשׁ שֶׁלֹּא יִכְלֹת לְרֵאוֹת, אֲכִלּוּ לֹא בְּזַפְזוֹפֵי מְקָרִי,
 גּוֹיָתוֹ נִזְרָקָה לְעֵבֶרֶךְ בְּהֵרִיסוֹת בְּנֵן נְטוּשׁ
 עַל יְדֵי אֶחָד מִיְלֵדֵי שְׂכֻנַּת סְמֵטַת רוֹדֵן,
 הַנָּחֵשׁ שֶׁגָּזַר עָלָיוּךְ פֶּחַד, גַּם אַחֲרֵי שֶׁכָּבֵר עֶרְכָּנוּ אֶת רֵאשׁוֹ,
 הַנָּחֵשׁ עִם הַזָּנֵב שֶׁשָּׂחַק בְּאַדְמָה.

שירים אלה ואחרים המופיעים בגיליון זה
 לקוחים מהקובץ "שם קשה לילד קטן" אשר יצא לאור השנה

לזכור ואז לשכוח / רום גולן

תכופות הוא הציץ מבעד עינית הדלת. הכפית בין אצבעותיו המשיכה לערבב את הקפה. תנועות קבועות ומעגליות, כמו המסדרון שהתעוות מבעד לעדשה וקירותיו נראו כמתעקלים פנימה. את כוס הקפה שרובה הייתה חלב הניח בעדינות על השידה כשהיא עוד ישנה, או שלפחות עשתה את עצמה. רסיסים אחדים של אור עשו דרכם מבעד לתריסים המוגפים, וגבה החשוף והחיוור פנה לכיוונו כשהיא שרועה על צידה. הוא חשב לכסות אותה, למשוך את השמיכה שזלגה עד עצם הזנב. הוא רק חשב. חוליה אחר חוליה טיפסו עיניו לאורך עמוד שדרתה, מזהות מחדש כל נקודת חן ובוחנות שוב כל שומה. הוא הביט בה בערגה, היא אף פעם לא נחרה ורק ההתרחבות הקלה והחוזרת של כתפיה הצנומות העידו על כך שנשמה.

"אני הולך לשמור על סבא" יצא לו מהפה. הוא היה מתקן את עצמו, אולי אומר שהוא "מבקר" במקום "שומר", לו רק הבן שהיה מחובר לפלייסטיישן כבכל יום שבת היה טורח להקשיב. הדלת נסגרה בשקט כאילו לא נפתחה כלל, והוא המתין במסדרון הריק למעלית, מפהק בגסות אל מול המראה.

"בוקר! הא? טוב זה לא! תאמין לי, רפי..." אמר השכן השמן בנמרצות מפתיעה "חיל האוויר צריך לרסס את החותלים האלה בסחוג!" הוא המשיך, ורפי חייך בשפתיים אטומות, אגודלו לוחץ כבר בפעם שלישית על קומה מספר אפס. "אבל אם כבר אזעקה באמצע הלילה, אז לפחות יצא לנו לראות פצצה, הא? לא ככה, רפי?" ורפי הרים את גבותיו כמו שלפעמים עושים כשאין מילים או כשלא רוצים להגיד אותן. "התפללתי שזאתי תבוא לי בחלום עם החלוק הזה!" השכן מֵרפֵק אותו רגע לפני שהמעלית נפתחה לקראת הלובי, "מחלום כזה לא הייתי מתעורר, תאמין לי!"

ורפי האמין לו. הוא היה הראשון ששמע את האזעקה באישון הליל החולף, ולאחר שהעיר את אשתו ורץ בחופזה אל חדר בנו, עמדו שלושתם לבושי פיג'מה בחדר המדרגות של הקומה השביעית. שאר הדיירים כבר היו שם, מפוג'מים גם כן. טוב, כמעט כולם, שכן לאחר צליל היירוט הראשון והפרשנויות המתלוות אליו נמשכה הדלת הכבדה, ושם היא הייתה. לא לבדה. ציפורניים אדומות בצבצו מבעד לנעלי הבית הפתוחות והדרך אל קצותיו התחתונים של הקימונו הוורדרד שלבשה הייתה ארוכה וחלקה. כפות ידיה הוצלבו זו בזו, אחזו בחגורה, ובזרועות מכונסות הידקה את שולי הבגד כדי שיכסו את המחשוף, כשבכל תנועה של הצנעה רק בלט ובלט.

המנורות בחדר המדרגות כבו, עוד בום של יירוט נשמע, ובחושך הכול נשמע חזק יותר. במהירות האור נשלחה אצבע אל המתג והפרחים הסגולים שעל הקימונו הוורדרד חזרו לבהוק. התלתלים החומים שלה קיפצו והסוו חיוך נבוך אך ערני בעל שיניים צחורות שכאילו לא נגעו בקפה מעולם. היא הסתכלה עליו, הוא לבש גם כן חלוק, בורדו, שלמזלם של כל השכנים היה חלוק ארוך. הוא לא היה נבוך, חיוך מטופש הצטייר מתחת לשפמו ולרגע היה צריך רפי לתהות אם זה אותו בחור מלפני שבוע או שאולי הוא חדש ושהיא פשוט אחת כזאת שדבקה באותו הטעם. שלושה בומים, בזה אחר זה, השלישי נשמע שונה. "נפילה!" מישוה הכריז ומייד כל אותם אלו שהיה להם מספיק פנאי כדי לבחור כיצד לא לישון ערומים בלילה, שלפו את הסמרטפונים. רק בני הזוג שלא היו זקוקים לשום עלה תאנה כדי להתחמם במיטה המשיכו להחליף ביניהם צחקוקים סתומים נגד המבטים המתבוששים. "זה מתימן", אשתו של השכן מהמעלית ציינה, הטלפון בידה האחת והשנייה מלטפת את שערותיו האדישות של בנה אשר צלילי משחק כלשהו בקעו מן המכשיר שבידיו.

"טוב..." אמרה השכנה בחיוך מתנצל, "נראה לי ש..." היא אחזה בשרוול של החלוק האדום שרק רצה שיחלפו כבר חמש־עשרה הדקות של הבטיחות כדי שיוכלו לשוב לא לישון. "אבל עברו רק עשר דקות!" ניתר השמן ממקומו, מביט ברפי כאילו חיכה שיקרוץ לו בחזרה, ואז לעברו של הבחור השעיר בחלוק שנאלץ למלמל בכניעות "עוד חמש דקות, מאמי". שוב חושך, רפי היה מי שהדליק הפעם את האור, הוא מיד התחרט על כך שכן עיניו לא ששו בחזרה, אלא נותרו על גרם המדרגות שכמו מובייל בצורת ספירלה עלה והסתובב מעלה ולא זז ממקומו, כמו הציור הזה, המלא במדרגות שמצדדות לכל כיוון כמו מבוך, ציור שכולם מכירים, אך אף אחד לא זוכר את שמו.

כאשר שבו עיניו של רפי לראות את המציאות, החלוקים לא היו שם. לאחר כמה שניות גם השכן ושאר הפיג'מות נעלמו ורק תחושת הדז'ה־וּו נותרה עימו עד ש... לא היא לא התפוגגה גם כשנשק לילדו על המצח וגם כאשר שכב לצד גבה המנומש של אשתו שכבר נמנמה. היא על הצד והוא על הגב ועיניו הפקוחות נותרו בוהות בתקרה, מקרינות סרטים שבין מדע בדיוני לפנטזיה.

"למה אתה לא מתקשר לפני שאתה מגיע? הייתי משאיר פתוח!" רגן הסבא בלי להביט בבנו שלא טרח אפילו להסביר שהוא אכן התקשר. פעם, לפני הדיאגנוזה, כשהראה לו על הצג

בוקר ארצישראלי של סוף יולי 25' / נעה שחם

אִינְי זּוֹכֶרֶת מָה חִלְמָתִי בְּלִילָה אֶבֶל כְּשֶׁקִּמְתִּי

עָלָה נֶגֶד עֵינַי רֵאשׁוּ הַזְּקוּף שֶׁל צִפְעוֹן שְׁחוֹר, הוֹפּ הוּא

בְּעַע אֵלַי, קֵד לְפָנַי כְּמוֹ מַכֵּד, מְתַח תַּחְתִּיו גּוֹף אָרֶךְ מְאוּד

הַתְּפִתֵל עַל אֲדָמָה טְרִשִׁית, אֶרְצִי־שְׂרָאֵלִית, בּוֹעֶרֶת.

שהוא התקשר, הטיח הסבא בהתקף זעם את המכשיר על הקיר. הוא סובב את המפתח ביד אחת ואז את הידית, ועם השנייה החזיק את המכנסיים חסרי החגורה. אחר כך הוא הסתובב בעצמו בגב כפוף וגרר את נעלי הבית הישנות שלו על המרצפות בזמן שהטלוויזיה המשיכה לפעול בווליום גבוה הרבה יותר מדי.

"ג'ון יגיע אחר הצוהריים" רפי אמר והסבא התעלם, "תעשה קפה!" צעק לו, "על האש!" הוא הניף את ידו כאילו גירש אותו למטבח. על הכיריים היה פינג'אן כסוף מלא עד החצי, ורפי שפך אותו אל תוך הכיור. הוא לא היה יכול לחמם אותו שנית, כי כבר עשה את הטעות הזאת פעם, והזקן שלא נס לחו מיד זיהה והתעצבן, גם ירק אפילו. לכן רפי עמד על קצות אצבעותיו ושלף מן המדף העליון פינג'אן אחר מני תריסר פינג'אנים שהיו שם, כאשר בכיור כבר היו כלים אחדים שהיו מלוכלכים בכתמי בוץ חומים.

"איך האישה?" צעק לו הסבא מהכורסה בסלון, "ומה עם הג'וק?" קרא כך לנכד. ריח הגז הדולף השתלב בניחוחו של הקפה הטורקי, ושובל עם הל יצא דרך החלון הסמוך לכיריים, שאף על פי שהיה מסוגר, כמה שלבים מן התריסים נעקרו ממנו לפני זמן מה והזכירו לו שהוא צריך לתקן את זה. הוא נזכר שכבר אמר את זה בפעם הקודמת. שכבה חומה ובהירה במיוחד של גרגירים התאספה במעלה הפינג'אן וצפה. תכף זה גם יתחיל להקציף ולטפס על קצוות הכלי. הוא העמיד שני ספלי חרסינה, מזג את הכוס הראשונה עם מרב הקאימק לאביו והגיש לו אותה מעל תחתית תואמת. משום מה זה היה חשוב לשניהם.

"הכול טוב, הכול טוב" הוא חזר, "דן בדיוק התחיל כתה ז'" והסבא הנהן, מכחכח בגרונו כאילו עומד לדבר אך שתק. "התעוררת מהאזעקה אתמול?" הוא התיישב על הספה מצד שמאל.

"מה הם רוצים מאיתנו? בחייאת זומזום, עוד לא נולד התימני ש... מ'זה?" הוא הניף את השלט אל מול טלוויזיית הבומבה שסירב להחליף, "צריך לשבור להם את העצמות, שמעת מה שקרה בניר עוז? חטפו אותם, הבני ז..."

"כן, כן" עצר אותו רפי. "שְתה את הקפה אבא לפני שיתקרר", הוא הצביע על הספל של הזקן שעוד היה ב־8 באוקטובר אף שהשנה התחלפה.

"אתה יודע שלפני שהכרתי את אימא שלך התנדבתי בניר עוז והכרתי שם את..." ורפי הנהן, הוא כבר זכר את הסיפורים בעל פה. "אתה יכול להשיג לי את המספר של דפני? אני רק רוצה לדעת שהכול בסדר", ושוב רפי הבטיח לשווא שישתדל. הזקן שוכח, וטוב שכך. את כל זמנו כילה מול החדשות, תמיד מופתע, תמיד מוציא אותן רטינות וצקצוקים מול אותם מבזקים שלא חידשו דבר.

"אז מה עם האישה?" הסבא שאל בהפסקת הפרסומות, הוא לא העביר ערוץ ולא הנמיך את הווליום. "הכול טוב", מלמל רפי. "האישה", כך קרא לה אביו עוד מאז שרק התחילו לצאת בגיל ששעשרה, לפני עשרים וחמש שנה. "מיכל לא מרגישה טוב" הוא פתח, "גילינו ש..." והוא סיפר לו הכול. על איך בערב אפרורי אחד חזרה מיכל מביקור שגרתי אצל רופא שהמליץ לה לעבור ניתוח מונע של כריתת שדיים. הוא סיפר על איך ליווה אותה לכל כך הרבה רופאים וכולם הגיעו לאותה מסקנה, הוא סיפר לו את כל זה כאילו סיפר זאת בפעם הראשונה.

"אולי תכין קפה?" רפי לקח ממנו את הספל בחזרה למטבח, ואת הקפה שהתקרר שפך לכיור. הפרסומות נגמרו וצעקות חברי הפאנל מילאו את חלל הבית. הוא שלף פינג'אן נוסף וחזר על התהליך, משחזר בראשו כמה פעמים שמע מחברות של מיכל שהוא "הבעל המושלם", כל כך מושלם, גבר כל כך תומך, אבל עדיין גבר. אוחז בשתי תחתיות שהחזיקו ספלים תואמים אחרים, חזר רפי לסלון כשמסך הטלוויזיה התמלא בהתרעות כתומות ואז גם נשמעה אזעקה. הוא הניח את הספלים מהר וקצת קפה נשפך. הוא הושיט יד לזקן וזה גירש אותה ממנו, "שימותו, אני לא זז" הצהיר. רפי ההמום הסתכל על אבא שלו שהמשיך לצפות בהתרעות הכתומות מתרבות. לרגע פסע רפי אחורנית, אבל אז נשאר במקום והתיישב לצד אביו שהגביר את הטלוויזיה לנוכח האזעקות המתחזקות. שני בומים רצופים נשמעו, החלונות רעדו ועננות עשן ריחפו מבעד לחלון הרחב שבסלון.

"זה רחוק יותר ממה שנראה" אמר הזקן, "בחייאת זומזום, עזוב שטויות, מה עם האישה?"

"לא טוב, אבא" הוא אמר, והזקן הרים את גבותיו. "היא עברה כריתת שדיים".
"למה לכרות דבר יפה כזה?"

"סרטן". המילה הזאת השתיקה את הזקן. "כולם אומרים לה כמה היא אמיצה, והיא באמת אמיצה, אבל אולי אני לא" הוא החזיק את ראשו. "אני לא מרגיש ככה בכלל. אני אוהב אותה, אני באמת אוהב, לא אוהב אחרת לעולם, אבל אני לא יכול להסתכל עליה כשהיא... אין לה פטמות, אבא. אין שם..." הוא הצטמרר לרגע "אין במה לתפוס. זה הכול ריק, כמו שקית חלב שמישהו חתך בסכין ואז תפר מחדש".

"זה המצב", הזקן סיים את הקפה, ושוב הגבות שלו עלו למעלה. "זה המצב" הוא חזר, הפעם לאט יותר. "האישה שלך יפה" הוא ציין ורפי הנהן, אמר שהוא יודע והחזיק את ראשו שהתנער מצד אל צד. "מה עם קפה? אתה רוצה קפה?" שאל הזקן ושוב ניגש רפי לבשל קפה. כשחזר עם שני ספלים חדשים ועוד פינג'אן מלוכלך היה קופצני מתמיד. "שמעת את האזעקה אתמול?" הסבא שאל, "התימנים האלה", הוא המשיך, לפני ששאל מה עם האישה. ורפי, רגליו דורכות במקום, סיפר שלאחרונה יש מישהי אחרת שמתרוצצת לו בראש.

"זה רק חלום, אבל זה תמיד אותו חלום", הוא התחיל והזקן כזל בינו לבין הטלוויזיה. "אני אצל השכנה. במיטה. ופתאום אזעקה. שנינו מחפשים את הבגדים, מתחת לשמיכה, על הרצפה. בסוף אנחנו יוצאים ביחד למסדרון, מהר, ושם אני רואה את עומר רק שהוא צעיר יותר, ממש ג'וק. והוא מסתכל עליי, לא מבין למה יצאתי מהדלת ההיא. ובדיוק כשאני עושה את הצעד וחצי כדי ללטף לו את הראש מגיעה מיכל ושוב אנחנו שלושתנו יחד, לא אומרים מילה, וגם השכנה שם בצד שותקת".

"נו, רפ"י" הוא הרים את ידיו, "בפעם הבאה תישאר אצלה בדירה, אתה יודע מה הסיכוי שיפגע טיל דווקא בך?"

"מה אתה אומר?" רפ"י גיחך, "אני לא יכול לשלוט בזה".

"ברור שאתה לא יכול לשלוט בזה, אתה גבר! מה אתה חושב, שאני ואימא שלך זה היה תמיד דבש? מה אתה חושב? בחייאת! כשהיא התחילה את השטויות שלה עם הנידה כבר עברתי על חצי שכונה! מה לעשות? זה החיים! גם אם תסתכל על המונה לזיה מאתיים פעם בסוף זה ישעמם לך! העיקר שאתה יודע לאן לחזור".

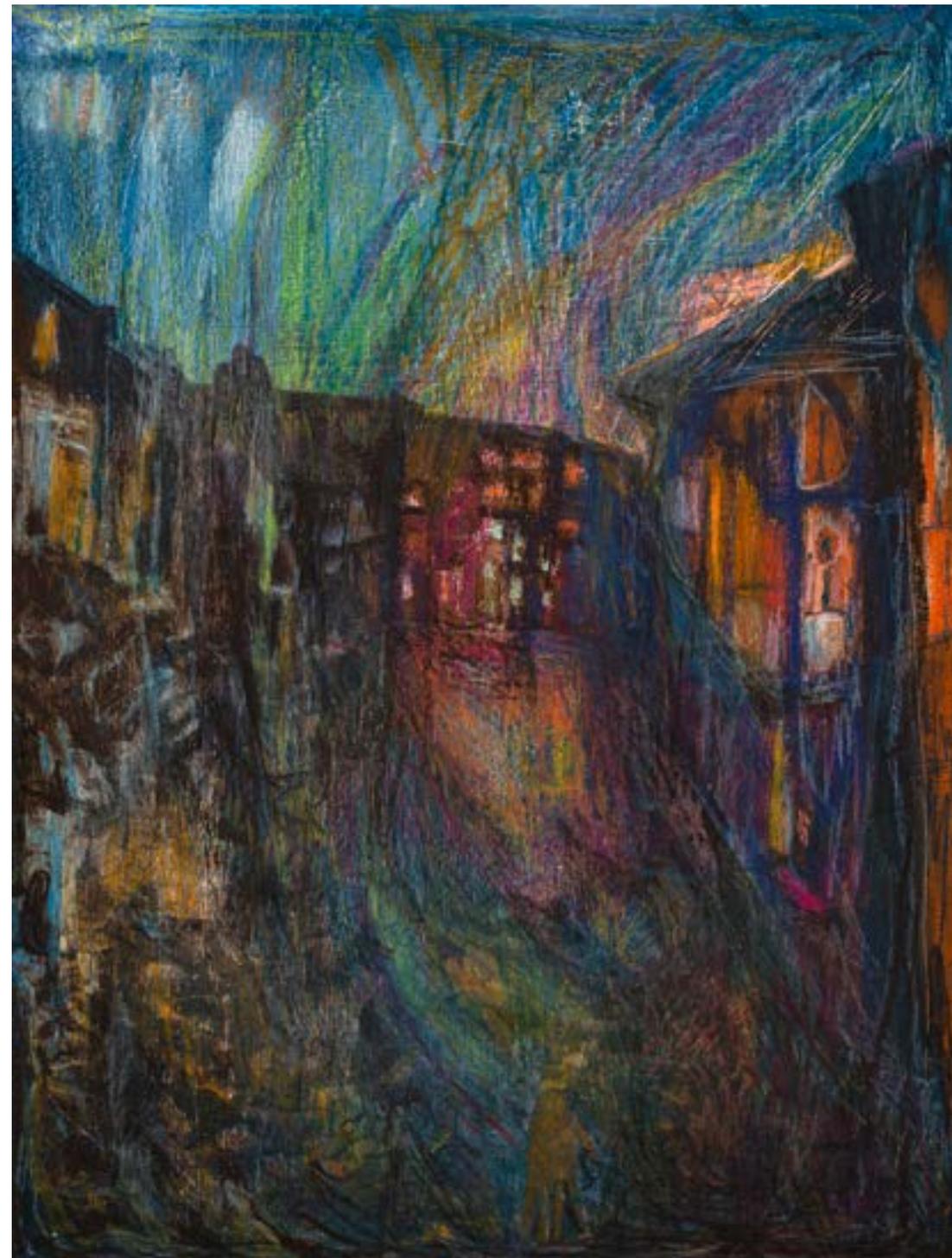
"אבל אני לא רוצה שזה יהיה ככה" הסביר רפ"י כשסיבוב מפתח נשמע מן הדלת. זה היה ג'ון העובד מנפאל, וברגע שהוא נכנס עם החיוך המתוח שלו לסלון, הזקן הטיח בו קללות שלמזלו הוא לא הבין. "עכשיו הוא מגיע?! רפ"י הרגיע אותו. הוא ניגש לג'ון ושאל מה שלום אשתו. הם התראו פעם בשבועיים, שזה שדרוג כשחושבים על זה שעד לא מזמן, לפני שהשיגה את האשרה, הם היו נפגשים פעם בשנה. ג'ון עם החיוך הרחב שלו חזר על המילה "wonderful" במבטא המיוחד שלו, ואז עקב אחר רפ"י למטבח. רפ"י החל לשטוף את הפינג'אנים מחוסר נעימות, תוך כדי ששאל שאלות בחצי אנגלית, חצי עברית, וג'ון רק ניסה לעצור אותו, עד שנשמעה צעקה "תן ליפני את הכלים!".

רפ"י ניגב את ידיו במגבת ואמר שלום לג'ון. אחר כך הוא התקרב לאבא שלו, הוא לא היה מהמחבקים. "אני הולך" הוא אמר לו, והזקן הסתכל עליו בתמיהה, "הרגע באת, בחייאת! שיהיה. מה עם האיש והג'וק?" הוא שאל ורפ"י אמר שהכול בסדר לפני שטרק בעדינות את הדלת והשאיר את רעש המים והפרסומות מאחוריו. כשהגיע למסדרון בקומה שלו בבניין הוא עמד ככה סתם. הוא נזכר בחלום שלו, על איך הוא תמיד מתחיל מאותה נקודה. מן הרגע שבו נכגשו בלובי לראשונה והמעלית התקלקלה. היא אפילו לא הייתה צריכה לבקש ממנו עזרה עם הארגזים, והייתה לה הדרך שלה להגיד לו תודה. רפ"י עמד שם וחשב על המתקנות המרירה, ואז שמע דלת נמשכת וגם ראה אור ביתי שהתנב למסדרון ששוב היה ריק.

ראויה סייגמל / ילדתי בגינה / 2024
תצריב, 10x15 ס"מ

אפרת גולדברג / געגועים / 2022
טכניקה מעורבת על עץ, 30x40 ס"מ

קריות / מיטל נסים

רשימת מלאי של יהודה פוליקרים עטרת לראשון,
אבל אתן אפילו לא נער פרחח, כלב משתין בקיר.
קריות,

הפנינה מעט את מבטכן המצעף אל טובי בניכן,

אחרי שיצאו מבין גלי הים

עם פסלת מכעלים,

צאינה וראינה את הזנבות

אחרי ששלחתן אותם לקישון לדוג דגים בסירות

במסגרת בית ספרית.

קריות,

כל הילדות בקוקיות שסברו כי כדורי הפלסטיק המיניאטוריים בחול הים הם מהטבע,

כל כוכבי הים האדמים שהופיעו להרף בין הגלים ועשו כותרות בערי המכרף בנינטיה,

כל המטפורות שנקשרות למליצה פצצה מתקתקת,

כל הטיקונים וכסם העמק ממצולת הים התיכון כלו,

האקדח המעשן

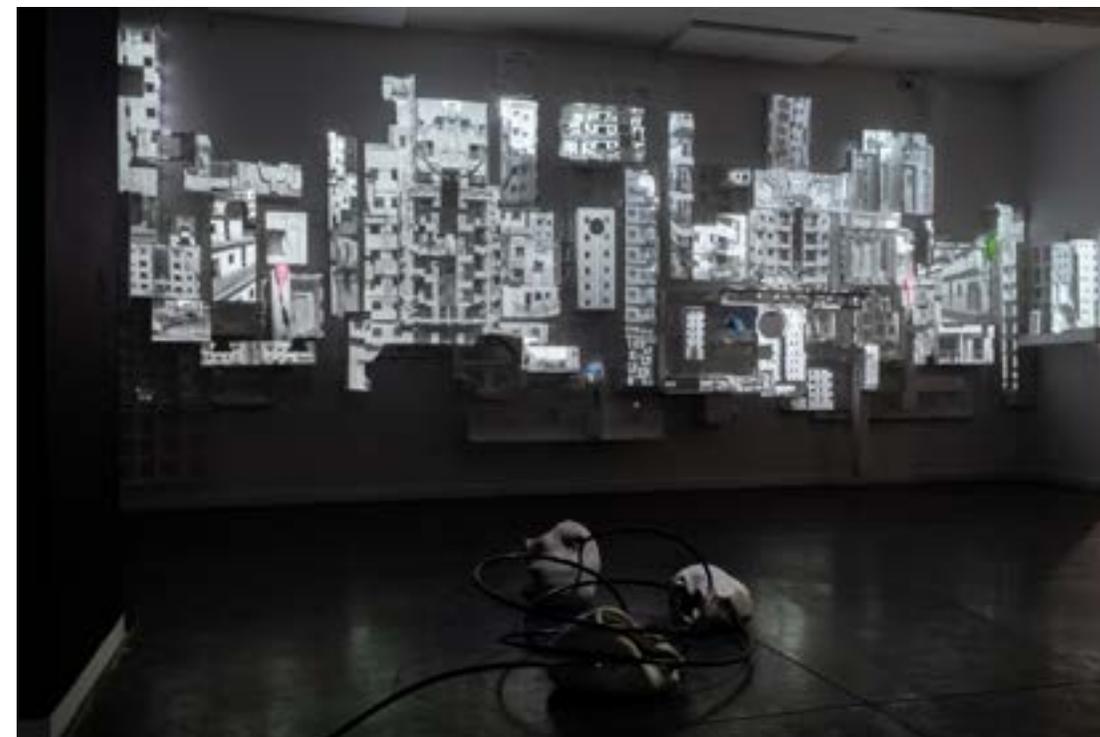
קריות.

* / מיטל נסים

לא רצינו קבר קומות ולא קבר קיר ולא קבר משתף, ובחלק שבו קבורים הקריתים לא נשאר.
בצור שלום האינסטלציה גרועה והמים עולים. בלית בררה קנינו בתל רגב שלוש חלקות;
חלקה אחת שהיא כפולה וחלקה נוספת (אמא רוצה ליד אבא אבל לא ממש באותו הקבר).
בסוף צריך היה לתת שם גם לחלקה השלישית. הרב אמר שזו סגולה, שזו מצוה גדולה,
וכל אחד פחד על התחת שלו ולא נתנו שם.

שרון גלזברג / אוטופיה (פרט) / 2021
מיצב רבי-ערוצי בגלריה רודארט, תל אביב

שרון גלזברג / אוטופיה / 2021
מיצב רב ערוצי בגלריה רודארט, תל אביב

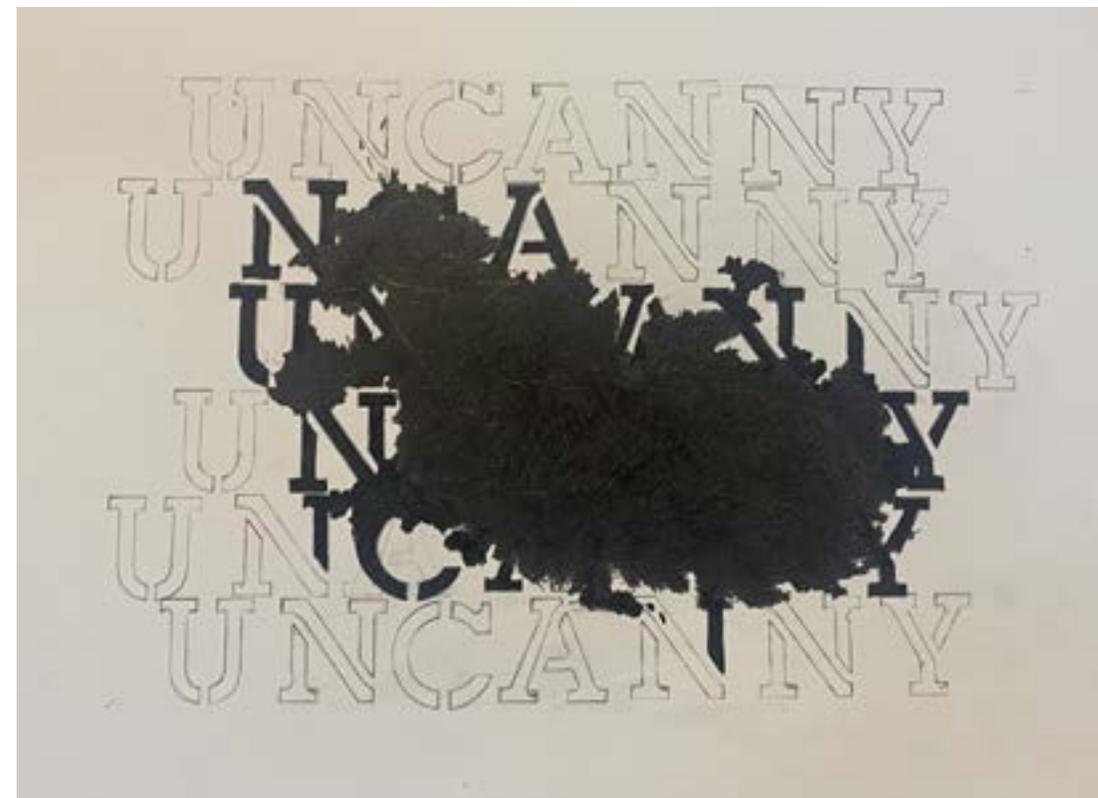
* / יאנה סיטרמן לסרי

הכל יהיה בסדר
הם אָמרו
בְּאִמוּנָה שְׁלָמָה
שֶׁל אֲנָשִׁים
דוֹבְרֵי רוֹסִית
שׁוֹגִים בְּאֵשְׁלִיָּה.
בְּיִשְׂרָאֵל שְׁנוֹת הַתְּשׁוּעִים
אֶמֶת אַחַת הִיְתָה
לְהַגְשִׁים חִלּוּמוֹת
צְרִיךְ בְּעִבְרִית רְהוּטָה.

התהום / מורן בייטי-טאבלר

לטרייסי ולריצ'רד

ואם אצביע על כל אחד משונאינו המקללים,
 ואם אזהיר מפניהם, מי יקשיב לי?
 הרי רק אתם ואני וקמץ פעילים יודעים
 כמה נורא החדר ההוא,
 שבו גלי חלומות מתנפצים לרסיסים
 וחיים אוֹבְדִים לעד
 בין קירות בצבע ירק־טורקיז חור, מבעית,
 הרודף אותי בסייטי היום.
 לו יכלתי להעלות את החדר הארור באש,
 להשיב אותך מן התהום העגומה,
 להציל אותך מן הכאב המחריד,
 לו יכלתי לעצר את הזמן,
 טפות גשם היו שבות אל ענני השמים,
 אויבינו לא היו מנצחים,
 הפוכבים לא היו נופלים בזה אחר זה,
 חסרי אונים,
 משמי חיי.

מקלט זרועותיך / מורן בייטי־טאבלר

לריצ'רד

חלמת עלי בקיץ שעבר,
היינו צמודים כשני ברקים בתוך סופה,
ניצוצות עכו מעורנו, נחש יפיד הכיש אותי
מדי יום, נסיתי להאבק בו,
נלחמתי על נאמנותי,
שלחתי לך תמונה מנתצת לב
של מקום המנוחה,
תל האדמה המקר בדשא שטוף גשם,
ומתחת לדשא, כל עולמי.
אבל כמיהתי הבריחה אותי אל מקלט זרועותיך,
לא יכלתי לשאת את סלע האשמה,
בקשתי שנשמר על כך בסוד.
הבושה היתה עזה כרעם,
תקותי למצא בך בית
היתה קשה כשאול.

מימין: ג'ניפר בלוך / שטח אסור / 2024
אקריליק ודיו על קנבס, 150X180 ס"מ

מרב סודאי / חולמת / 2020
גואש וגירי פסטל על בד, 145x80 ס"מ

עפעפיים / קרן קור

1.

בסוף כל יום
זרועות מטה חובקות
אותי

במטת כנפים אוקינית

אוספת אותי

בעדינות

בין הסדינים

מרוה באויר לילה

מרכרר על עפעפי

טרם יעצמו.

2.

זוהי שעת בין ערבים של העפעפים

בין ערות לשנה

כשכבר אינני ועודני ישנה.

פקוחים לעולם

שוטפים מים

צלולים

שוטפים

את שהיה

נפקחים

פנימה

3.

עפעפי נעצמים
ללחישות פנימיות

*

בקר.

עוצמת עינים

לא לראות

מה שכבר ראיתי.

לילה.

הן באו דמיונות חבולות

דפיקות לבי התדפקו על לבן

השבו

קראתי להן מתוך מטתי

אולי תשמענה

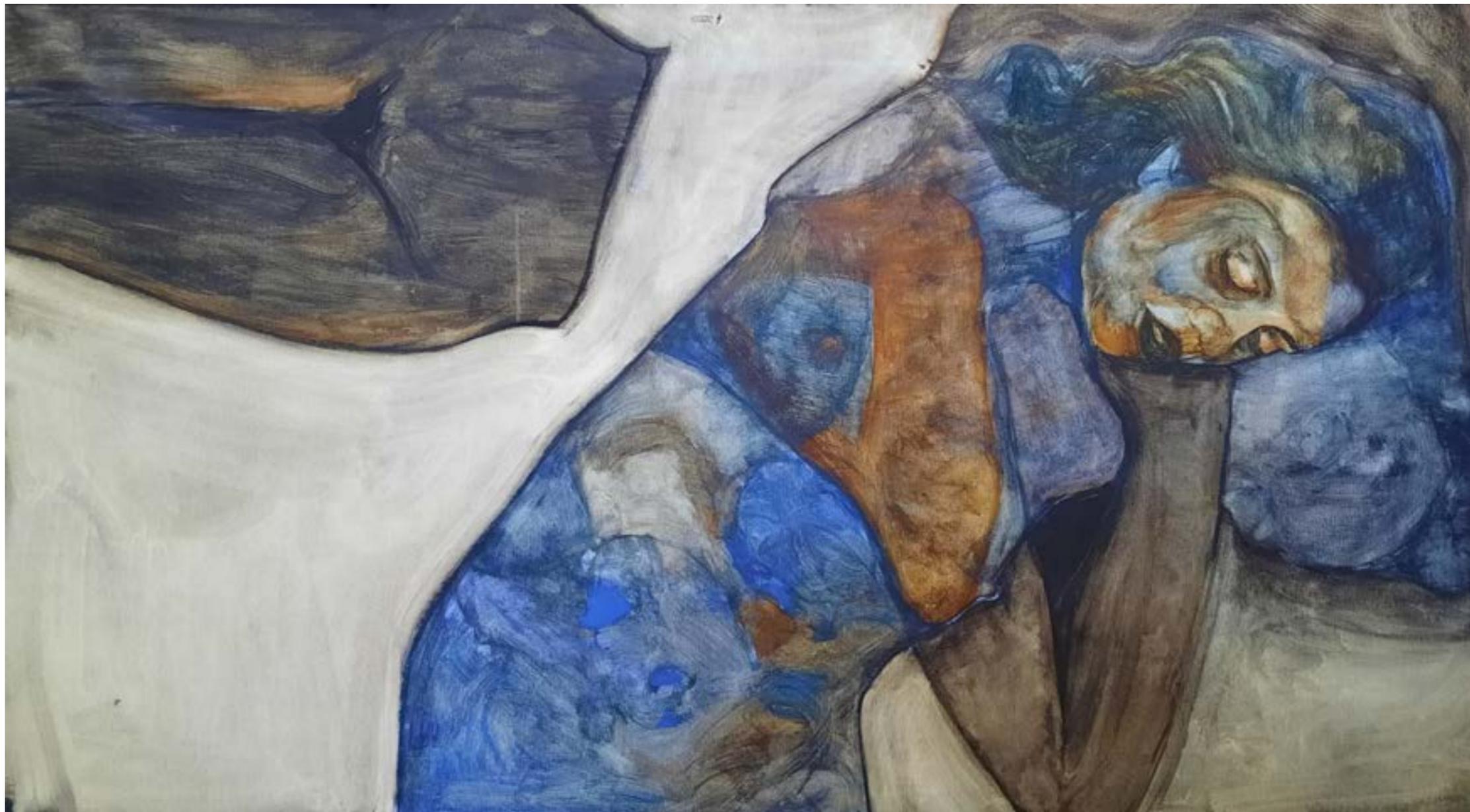
אותי.

לילה.

דלת הבית נפתחת חרש

בני חומק בצעדים שקטים אל

חדרו ונרדם.

בְּלִי גּוֹף עֲלֵיהֶן
 שַׁחַף עוֹבֵר
 לֹא עוֹצֵר
 אֶפֶק מְכַסֶּיךָ
 בַּיִת מְרוֹחֵף עַל מַיִם
 הַמַּיִם בַּיִת
 לֹא נִרְאִית
 יִבְשָׁה
 רַק תְּהוֹמוֹת בְּלֵב יָם

שְׂרִיקוֹת טִילִים וְרַעְמֵי מַלְחָמוֹת
 צִלְחַת תְּכַלֵּת
 מִתְרַחֶקֶת עַל פְּנֵי הַגְּלִים
 לַהֲקֵת דְּגִיגוֹנִים
 חוֹלְפֵת דְּרוֹךְ הַדָּר הַיְלָדִים
 שֶׁקֵּט צָף עַל פְּנֵי הַמַּיִם
 מְזַלֵּג שֶׁנִּשְׁמַט, שׁוֹקֵעַ לַעֲד
 גַם הַגְּרָבִים הַבוֹדְדוֹת
 צוֹלְלוֹת נִבְלָעוֹת

שְׂרִיקַת רוּחַ חֲרִישִׁית בְּקִירוֹת
 רִצְפָה מִתְמוֹסֶסֶת
 לוֹיֵתָן מְגִיחַ לְרִגַע
 וּמִמְשִׁיךְ בְּחַיִּיו
 גַם הַבַּיִת
 מִמְשִׁיךְ בְּשִׁלּוֹ

מִתַּחַת לַמַּיִם
 נִשְׁמַעַת שְׁתִּיקַת חַיִּים
 גְּלִים תּוֹעִים מְנַפְצִים זְכוּכִיּוֹת
 סַפּוֹת כְּבִדּוֹת שׁוֹקֵעוֹת

בְּנֵי יְשׁוּנִים וְאֲנִי בַמַּטָּה
 לְבִי דוֹפֵק
 אֲזַנִּי כְרוּיּוֹת
 קוֹלוֹת לַיִל
 גַּעַשׁ יָם בְּמַרְחָקִים
 נִהְמָה עֲמָקָה בּוֹקֵעַת מִן הַחֲשָׁךְ.
 אֲנִי פּוֹקַחַת עֵינַיִם,
 נִזְכָּרַת,
 כְּבָר כָּאוֹ,
 הַבְּקָר.

*
 "וּבְרוּחַ אֶפֶיךָ נִעְרַמוּ מַיִם
 נִצְבּוּ כְמוֹ נֵד נְזָלִים
 קִפְאוּ תְהַמֵּת בְּלֵב יָם"
 (שְׁמוֹת ט"ו, ח')

*
 בַּיִת צָף
 כְּלִי אֶכֶל נְעִים קְלוֹת בְּאֲדוּוֹת
 מִעֵבֶר לַיָּם
 נִשְׁמָעִים

נעלם / דורון בזק

הַאֲתָנָר הַגָּדוֹל
הַעוֹמֵד מִמְּקַמָּה
סָמוּי מַעֲיֵנֵי הָאֲנוּשׁוֹת,
הֵנּוּ לְהִתְעוֹרֵר מִחִלּוּם
חִלִּימַת מְצִיאוֹתָהּ
הַנְּחֻלְמַת.

דור הסמארטפון / ניר בן ארי

הפעלנו את הדמיון
ובשתי אבנים הפכנו את הכביש ל א צ ט ק ה,
האוטו של אבא נסע מצין גם בלי המפתחות,
והמדים שלו ישבו עלינו בול.

עינינו הפקוחות בזמן השעור
היו מסך ראוי להקרנת צלומי ידאו מהחפשה עם המשפחה,
וכן שלחו לתכנון החפשה הבאה
והשכנוע של אמא.

וגם מבט עצוב קצת וחולמני
נתנו לחבצלת האדמונית,
והשחרדינית,
והסגלה.
ויקם על ישראל דור חדש אשר לא ידע לחלם.

נדודי שינה / לנה קרייניץ

שוכבת על מצעי העבר המגהצים
הגוף כבד, רפוי, רדום.
המזגן של השכנים נחר כמו מקרו ישן
על הצד השני של המכפפעים
מתחלפות התמונות
אני מנסה לתפס הבזק של שקט
שבין השקופית הנשלכת וזאת שטרם הכנסה
ולצלל לתוכו,
אבל המקרין לא נתן לי מנוח.

רציתי להסיר שער רגליי / רחל בכר

(לזכות באהובי)
הצנעתי את מעשי
מאחורי המכתבה
בחדרון הצר שהקצה לי מעבידי,
בכל פעם כשלתי
ובלעתי את עלבוני.
לחמתי במשימות הקלות שהטיל
והקתמתי את בגדי ההדורים
נעלי בלו
בעודי מנסה
להסיר מהו רבב לקראת שבת.

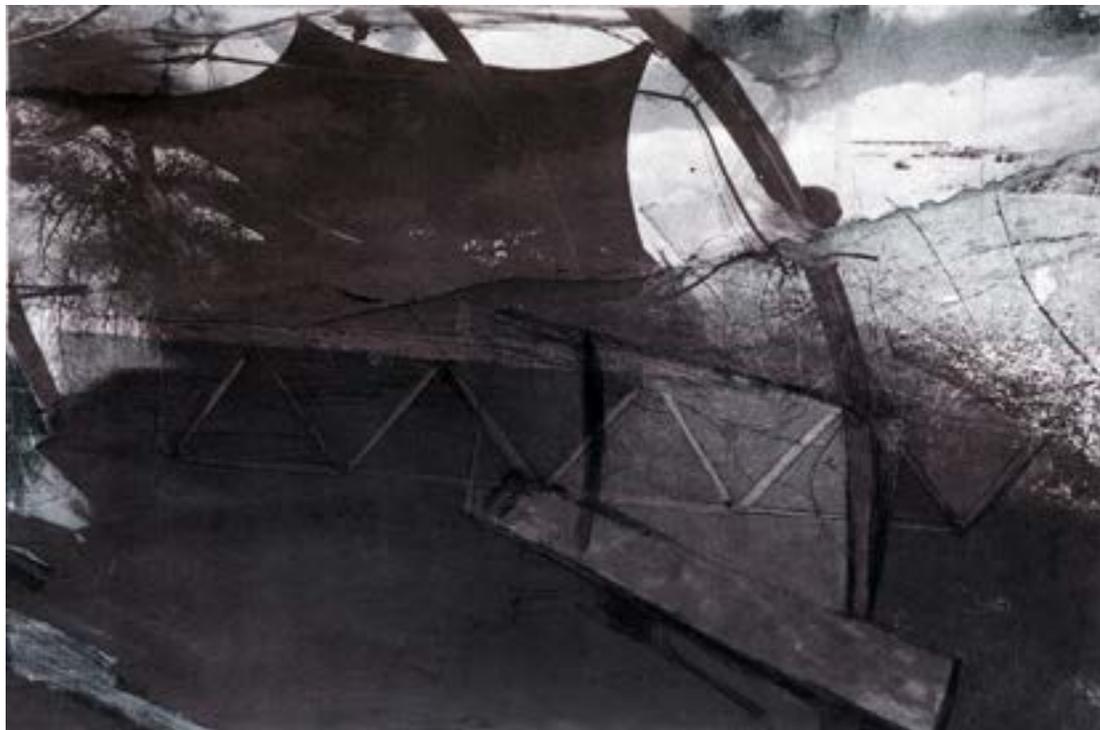
חלום או משאלה / רחל בנר

אולין אַמְרָה לִי
אֶת הָרִי יוֹדַעַת
אָבִי אַהֲבָךְ
יַעֲשֶׂה מַעֲבִידֶךָ
אִם בְּכֹנֶתְךָ לְשֵׁאת חַן
עֲלֶיךָ לְהַסִּיר אֶת שְׁעַר רַגְלֶיךָ.
נִתְּנָה בְיָדִי אֲבִיזָר מִבְּטִיחַ
וְלֹא קִיָּם
כִּי נֶזְקַק בְּשׁוֹגֵג.
כָּעַת רוֹבְצוֹת עַל כְּתִפֵּי
צָמֵד מְשִׁימוֹת
תִּקְוֹן וְהִסְרָה.

בסוף יום / קרן קור

מקלחת שתכננתי ולא הגעתי,
 בלגן במטבח, ספר שמחכה לשוא
 אני פונה מן היום הזה אל המטה,
 אל הזמן החלול ביותר שאני מכירה
 קולות בחוץ מתפוגגים
 ואין לי כוח עוד להעמיד פנים
 נשמטת
 אל אי סדר, קצוות פרומים, חשך מעבר
 לחלון, תריס מכשל, סדינים סתורים.
 התהום מחוץ לבית בת שמונה קומות
 אבל אני מנחשת בעדה את תחתית העולם –
 לעות אש הפעורים לעברי.
 ואין לי כוח עוד להעמיד פנים.
 השנה הגדולה, אוקינוס רחמים, נוטלת אותי מפה.
 עוד כמה שעות, עם בקר, תריס
 שוב יפתח
 ואור
 יכנס. מבעד למצמוץ העינים
 צורות העולם יחזרו למקומן,
 התהו יאסף.
 אני אתקלח, אשטף כלים, אציע את המטה, אולי
 אספיק לקרא בספר.
 ועד אז, בינתיים
 שנה

ליהיא טלמור / מקלט-2 / 2015
תצריב צילומי, תצריב, אקוויטיטה, חרט וחרט יבש
שני לוחות צבע: 50X34 ס"מ (דימוי), 70X100 ס"מ (נייר)

סבך פתאומי / משה ב. יצחקי

ובחלומי
גופי פוסע לאחור
כאבי יוסף
שנחלם
בילדותי
נופל לבור
פי נצרב פעור
כמערת אדם קדמון, אני
מבקש להזהירו שלא יפל
וקולי יוצא מסוכו
של העולם ועד סופו
והוא אינו שומע
ידי תלוייה
בסבך הזה
כענף שקד בסתו
וגופי גם
פוסע לאחור, פני
מתרחקות ממני
ים אחר נבקע בי
דמות על שכת היאור
מושיטה ידה למשות
על סף הבור
רגלי מועדות
סבך נר הלילה
מפיל אותי
לאור

בחלומי / מאיה יוגב

בְּחִלּוּמִי אֲנִי
מְנַסֶּה לְהִתְגַּבֵּר עַל עֲצָמִי,
לְזַהוֹת חִלְקִים שְׂאֵבְדוּ לִי.
הַחִלּוֹם יִכְהַפֶּה
כְּשֶׁאֲנִי בְּתוֹכוֹ אֲנִי
מִרְגִּישָׁה מוֹגְנָת
שְׁטָה עַל מַיִם צְלוּלִים וְקָרִירִים.
וְאֲנִי מִבִּיטָה בִּי
בְּחִלּוּמִי
אֲרָאָה אֶת עֲצָמִי
כְּמוֹ שֶׁרְאִיתִי אוֹתִי
וְשׁוֹם דָּבָר לֹא יִכְרִיד
כְּשֶׁאֲנִי אֲשִׁיר אֶת כָּל הַשִּׁירִים.

זוהדי קאדרי / להחזיר את פני הירח / 2016
שמן על בד, 170x170 ס"מ

איריס ברנע / מתוך אליושה / 2017
סטילס מתוך וידאו ארט, 8:14 דקות
מתוך תערוכת יחידה בגלריית הקיבוץ, תל אביב

ביום שאחרי המגפה / מיטל נסים

הספור הזה, על אֲחִיּוֹת שְׂאֲבָדוֹ אֵת דַּעְתּוֹ,
על רופאים מהעולם הבא,
שפניהם מסכה,
הספור הזה שלך;
הנה הוא בטלויזיה, אבא, מבקש סליחה.
הנה הוא בטלויזיה, אבא, מדליק משואה.
הנה הוא רוקד הורה בכניסה למחלקה.
הנה, אבא, ידו על העליונה.

מנשה מת מקורונה / מיטל נסים

רק מקורונה הוא מת,
אבל זה לא משנה באמת
ממה מנשה מת.

מריה סלאח מחאמיד / מחולל חמצן (פרט) / 2025
 כחם, פסטל, ניילון ונד פוליפרופילן (שק באלה) תפור על בד קנבס שחור, 210X700 ס"מ
 צילום: דניאל דנוך

חלום בשלוש מערכות / משה ב. יצחקי

א.

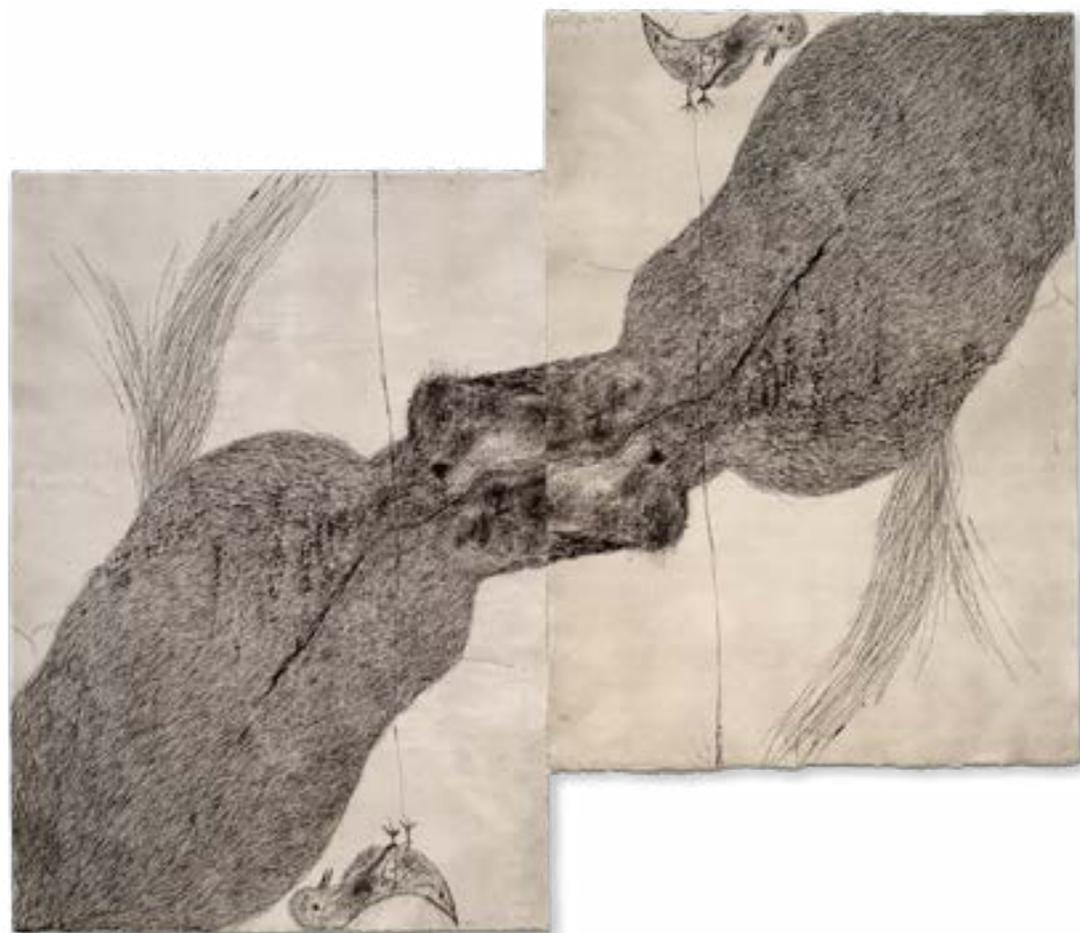
זה הלוד הרפאים שחומק לפתע
 מאחורי הקלעים, סימן
 הכניסה, אבל איפה היא?
 והאולם? ושומר הסף?
 החשש שכל הזכור
 ישכח, וכל המיתר יזכר
 הרגע הזה שלא נתן לשחזה,
 התקוה שיהיה תמיד אחר.
 יהיה?
 והקסם הזה ללבש ולפשט
 דמיות בחשכה לאור הזרקורים,
 האהבה, התעוב, הטרוף, התאוה,
 השתיקה, הדבר הזה שאין לו מלה יתלה
 בסוף המערכה כבגד מרוקן על קולב,
 כתותבי כנפים, ומה שיחרט באבן
 בצלע המצויה מנגד מתחת לבשר
 שמעבר הריק?
 אהה! הנה ההתגלות
 הנה הכניסה
 עכשו אני בא

ב.

בשולי האולם נצת מבט, עינים
 מוארות לפתע. קונכית האזן
 שומעת למרחקים.
 כאן הכל אפשרי בחלום,
 ברית לא כתובה, חרוטה,
 נגלית על קיר רביעי שנופל
 ומישהו על הבמה אומר
 להאבק!
 עד עלות השחר?!
 ג.

אלו הם החיים עצמם
 פעימה נוגעת בפעימה
 אין לז, רק אני את אתה
 ויד אחרונה נשלחת אל הריק
 המלא מן האולם הזה
 מעבר לו מכוונות מלאות
 אלים ריקים ממתונים בתורם
 לצאת מאחורי הפרגוד
 ולפתע מסך

בריאה / דורון בזק מתוך ספרו "גלימת החלום"

הביאו את זה
המושך בלבן,
ישן וער,
עתידי בעבר,
יוצק יש באין,
במכחול הדבר.

כוכב. לכת. / לאה צבי דובז'ינסקי

כְּשֵׁרֵאשִׁי מִנַּח
 בְּשָׁקַע בֵּין צוֹאֲרֵךְ לַעֲצָם הַבְּרִיחַ, נֶעֱצְמוֹת עֵינַי סְבִיבָם מִסְתוֹכְפִים
 שְׁלַל פְּרָפְרִים מְרַפְרְפִים עֵפְעֵפִי
 מְגַעֵם מְרַגֵּשׁ כְּמוֹ בִקְעַת הַמִּכְתֵּשׁ בְּהַ מְשׁוֹךְ רֵאשִׁי,
 חִיּוֹךְ קֶטָן נִמְלֵט מִזְּוִיּוֹת פִּי,
 מִנִּיחַ כַּף יָד גְּדוֹלָה מְלִטֵף בְּרִכּוֹת רִקּוֹתֵי
 מְרַחֶפֶת אֲנִי לַתּוֹךְ חִלּוֹם בְּדַרְכֵי נִקְרָה
 הַנְּסִיךְ הַקֶּטָן נוֹטֵל יָדַי וּמְנִיחַ לִי לְהַרִיחַ שׁוֹשְׁנָה אֲדָמָה כְּדָם,
 בְּשֵׁם עֵז מְצִיף אִפִּי רֵאשִׁי סְחָרְחָר,
 אֲנִי הַצַּד הָאֶכֶל שֶׁל הַיָּרֵחַ
 וְאֶתָּה לִי כּוֹכֵב
 לְכֵת
 לְכֵת.

בראשית / ג'ודת עיד

הייתה ההתחלה כאשר ירד הגשם על פרדס תפוזים, בגבול החלום. שם היא קיימה את טקסיה על חזי הסדוק, וקישטה את סמטאות עצמיותי הקודרת בשמחת הנרקיס, והקימה בדרכי פסטיבל של תפוחים ויין, וערכה מהומות מעל גופי העיף, ועצרה את קיומי, ומרדה ביום ובקטורת המתפוגגת, והמשיכה אל נצחיות השמחה.

כשיצאתי מהמעצר, הסערה ילדה אותי כלילית בתשוקת שמיים חולמים מחדש. היא נשאה אותי אל ארצות הגשם, והפכתי לגרגר חיטה, ונשקתי לפני השמש, ופרחתי בכל החלום שהיה בראשית.

נפגשנו שוב, יצאנו מחלומותינו המותשים, פרצנו את שערי הבוקר, עצמנו את עינינו ובכינו, וצחקנו, ופרשנו מהעולם, כדי שנשוב להתחלה! ונהיה הגשם, ונרדם הטל על עלי הפרח, ונהיו הדמעות ונהייתה השמחה, ונולדה שפה לאדם, ונהיה הוורד, ובכל עמק והר נהיו הזרעים והעצים, והכוכבים החלו לחזר אחרי הירח... ולראשונה אחרי עשורים, היינו אנו הבוקר בגבולות החלום!

מתוך "זירת הפשע" (ספר בכתובים) / ענת שרון בלייס

היא למדה לתכנן בתים. מי שהושלכה מביתה, ישבה בלילה, אחרי שהשכיבה אותי לישון, ושרטטה תוכניות בנייה. היה לה שולחן מיוחד ועפרונות מחודדים. התבוננתי בה לפעמים: ביד המטיילת בעדינות על גבי הנייר, מותחת קו בעזרת סרגל, מחברת לקו אחר. זאת הייתה ההשתדלות. היא פנתה אל הצורה אני אל התפילה "ותשלים בתינו. ותשכן שכינתך בינינו". השולחן ההוא סגור עכשיו. יש לה דירה קטנה, בקומה החמישית, ולפעמים המעלית מתקלקלת.

היא בת שמונים, אני בת חמישים. היו שתי הפלות. אותי החליטה להשאיר. אני נרדמת על הספה והיא מכסה אותי בשמיכה, שלא אתקרה. בבוקר היא תרמה את השעון המעורר, תיתן לי עוד כמה דקות של עיניים עצומות. אני הילדה שלה, והיא לימדה אותי שלא לאחר. בין חמלה להסתרה, אני קמה שוטפת פנים, רואה במראה כמה שאני דומה לה, כמה שרעל האהבה מפעפע. את היית הבראשית שלי, משהו תמיד יחמוק ממך, חייב לחמוק: כמעט חושך. כמעט אור.

יש תצלום אחד שבו הם יחד. שנות השישים המוקדמות, לא מזמן באו לכאן, והם יושבים צמודים זה לצד זה, לצד שולחן הפסח. הוא מחבק אותה ושניהם צוחקים בשחור-לבן. הוא מונח על מדף ספרי השירה, ליד אבות ישורון: "יום יבוא ואיש לא יקרא מכתבים של אימי". אף פעם לא ראיתי אותה צוחקת כל כך. בסוף הסדר היא תשוב אל מחברת העברית, תנעץ את ציפורניה בשפת האם – שלי – תישא את קולה כתינו בחושך ותיילל.

נאפולי 1960. בדרך לארץ חמדת אבות, ויש לה רק תיק עם סיגריות רומניות. "הסתובבתי בין האנשים והצעתי להם לקנות, שיהיה לנו קצת כסף. אנשים היו כל כך נחמדים, אכלו גלידה ונתנו גם לי". אבא שלה לקח את הכסף וקנה מנורה, "שיהיה לנו אור כשנגיע לארץ". זמן קצר אחרי שהגענו הוא עשה התקף לב "אבל הייתי מאושרת".

אולי הטקסט הוא זירת הפשע, הצלילים הסמויים מתחת למילים שלך. הטיית הראש כשאת רוכנת אל הסודות, מחייכת, מפתה אותי להמשיך. לא שכחתי: אמרת שאת במקום אחד והיית במקום אחר. ידעתי, כי המילים נודפות ריח. איני חייבת לך דבר ועם זאת אני חייבת לך הכול. לא אוכל לפענח את הפשע, רק לסמן את הזירה שוב ושוב.

רשימת המשתתפים

ענבל אגוז

אמנית ומורה לאמנות, בוגרת מנשר לאמנות, בעלת תואר ראשון במדעי הרוח מהאוניברסיטה הפתוחה ותואר שני במסלול ABR מסמינר הקיבוצים.

יעל ברלב

אמנית רב־תחומית. עוסקת בנושא של זהות דרך זיכרונות אישיים וקראפט. בוגרת לימודי תעודה באמנות במכללה האקדמית גליל מערבי (2004) ותוכנית לימודי המשך באמנות בהנחיית גליה בר אור וגל וינשטיין, במכללה האקדמית אורנים (2006).

דורון בזק

יליד שדה בוקר, אמן רב־תחומי, סקיפר ומדריך מיינדפולנס ומדיטציה.

ספרו "גלימת החלום" ראה אור בשנת 2024 בהוצאת הספרים "ניב".

מורן בייטי־טאבלר

סופרת ומשוררת. ספריה: "הכלה מטבריה" ("אוריון", 2019) "רובים ובועות סבון" (הוצאה עצמית, 2019), "מעין נעורים" (הוצאה עצמית, 2020), "זוהר הים" (הוצאה עצמית, 2021), "נשיקת המים" (הוצאה עצמית, 2024) ו"ניחוח הגשם" (הוצאה עצמית, 2024).

ג'ניפר בלון

אמנית העוסקת בעיקר בציור וברישום. בוגרת המדרשה ובעלת תואר שני מאוניברסיטת ליברפול באנגליה ומסמינר הקיבוצים. עוסקת בציור החושב על ציור, ובציור היברידי המשלב שפות שונות של ציור וטקסט כדימוי עיקרי לעבודה.

ניר בן־ארי

סטודנט להוראת ספרות בביה"ס היסודי. התאהב בשיירה בגיל מבוגר, לאחר שקרא שירים ברשת.

רחל בכר

משוררת, סופרת ילדים וציירת. חברה באגודת הסופרות והסופרים. הוציאה לאור שלושה ספרי שירה ושני ספרי ילדים. השתתפה באנתולוגיות רבות וכן בערבי שירה. ציוריה הוצגו בתערוכות משותפות. גמלאית מאז שנת 2018. עסקה בניהול אדמיניסטרטיבי בשירות הפסיכולוגי בעיריית הרצליה.

איריס ברנע

אמנית. עוסקת בתחומי הצילום והווידיאו ארט. מרכזת מגמת אמנות בתיכון. בוגרת המחלקה לצילום ולאמנות במכללת ויצו חיפה. סיימה לימודי תואר שני בהצטיינות במסלול אמן-מורה, בתוכנית הרב־תחומית להוראת מדעי הרוח והאמנויות במכללה האקדמית אורנים. גרה בקיבוץ בית אלפא. אם לשלושה.

אפרת גולדברג

ציירת ורשמת, בוגרת לימודי ציור ב"הכולל – סטודיו עכשווי לציור". בוגרת תואר ראשון במדעי החברה והרוח מהאוניברסיטה הפתוחה, תל אביב. בוגרת מסלול לימודי אמנות של "מכון אבני – המכללה לאמנות ועיצוב", תל אביב.

רום גולן

סטודנט לתואר שני בפילוסופיה באוניברסיטת בר אילן. כותב תזה על המחזוריות בהיסטוריה, ורומאן.

שרון גלזברג

אמנית, מרצה לאמנות ויזמית תרבות. בוגרת של מכון מנדל למנהיגות בתרבות ובוגרת לימודי תרפיה בנשימה ולימודי NLP. מנחה ומובילה מהלכים המחברים אמנות וקהילות עם מועצות וארגונים שונים. מייסדת שותפה להקמת זומו – המוזאון הנייד – מוזאון מבוסס קהילה. הקימה את התוכנית לשהות אמן מבוססת קהילה בזומו ואת האסיף, האוסף החברתי הראשון בארץ. מציגה תערוכות יחיד בגלריות ובחללים ציבוריים בארץ ובעולם.

תמר דינטר אלקובי

אמנית ומורה לאמנות. בוגרת תואר ראשון באמנות במשכן לאמנות באוניברסיטת חיפה וסטודנטית לתואר שני בתוכנית להוראה רב־תחומית בהתמחות אמן/ית-מורה-יוצר/ת.

נור הייב

אמן רב־תחומי, בעל תואר ראשון בחוג לאמנות, ספרות ומוזיקה, בהתמחות באמנות (המכללה האקדמית צפת). סטודנט להסבה להוראה אקדמית באמנות במכללה האקדמית אורנים.

רותי הלביץ כהן

אמנית ורכזת מסלול אמן-מורה בתוכנית לתואר שני להוראה רב־תחומית M.Ed, אוצרת ומנחה מחקר מבוסס יצירה ABR, מלמדת סדנת אמן במסלול התואר הראשון ללימודי אמנות B.Ed. במכללה האקדמית אורנים.

מיוצגת על ידי Mooving gallery, Utrecht, Mutare Gallery, Berlin.

דורון וולף

אמן וצייר. חי ויוצר בניו יורק. בוגר החוג לאמנות במכללה האקדמית אורנים ובעל תואר שני באמנות ויצירה מאוניברסיטת חיפה. מציג בתערוכות בארץ ובעולם. עבודותיו נמצאות באוספים ציבוריים ופרטיים בישראל ובעולם.

אסנת וייס שושן

נולדה בחולון בשנת 1970. למדה במדרשה לאמנות בבית ברל, באקדמיה Rijksakademie Van Beelden De Kunts באמסטרדם ובתוכנית להוראה רב־תחומית של מדעי הרוח והאמנויות (בהצטיינות). מאז 7.10, אסנת ומשפחתה מתמודדות עם טראומה נוראה, והאמנות מהווה עבורה עוגן.

דניאל וייסרמן

אסיסטנטית בסדנת התחריט באורנים. יוצרת בהדפס ובציור. בוגרת החוג לאמנות במכללה האקדמית אורנים.

עיינה ויינברגר־שני

ציירת ומרצה בחוג ובמכון לאמנות במכללה האקדמית אורנים. בוגרת תואר ראשון ותואר שני בבצלאל, האקדמיה לאמנות ועיצוב בירושלים.

ליאור וקסלר

אמנית רב־תחומית, מנחת סדנאות חברתיות־רגשיות וחוקרת טראומה בקרב בני נוער כחלק מתואר שני בטיפול באמנות באוניברסיטת חיפה. בוגרת החוג לאמנות ובעלת תואר שני בהוראה רב־תחומית במכללה האקדמית אורנים.

תהילה חנימי

משוררת וסופרת ישראלית, מהנדסת מכונות בהכשרתה, זוכת פרס ברנשטיין לשנת 2015 עבור ספר ביכוריה "מחר נעבוד" ופרס היצירה לסופרים עבריים לשנת 2018.

תמרה חלוצי

משוררת וסופרת, דוקטורנטית לבלשנות של שפות סימנים ומתורגמנית מוסמכת לשפת הסימנים זה כ־14 שנה. ספר ביכוריה "המרחק של נעמה" ראה אור לאחרונה בהוצאת טנג'יר, והוא עוסק במשפחה, במערכות יחסים להט"ביות ובחיפוש בית וגיבוש זהות.

ליהיא טלמור

אמנית רב־תחומית. בוגרת הטכניון באדריכלות ובינוי ערים, למדה בחוג לתורת הספרות וספרות כללית באוניברסיטת תל אביב, ובמרכז לאמנות ההדפס בקראקס, ונצואלה.

מאיה יוגב

סטודנטית בשנה ג' בחוג לחינוך ובחוג לספרות וכתיבה יצירתית. משוררת בתחילת דרכה. שיריה הראשונים פורסמו בגיליון הקודם של "קו נטוי".

משה ב. יצחקי

משורר, מתרגם ועורך. היה חבר קיבוץ נחל עוז בין השנים 1972–1992. שימש ראש החוג לספרות, ראש התוכנית להוראת מדעי הרוח בגישה רב־תחומית ודקן הפקולטה ללימודים מתקדמים במכללת אורנים.

קסניה נוגן

יוצרת בתחומי הציור, ההדפס והקרמיקה. בוגרת החוג לאמנות במכללה האקדמית אורנים. מתגוררת ויוצרת במושב אמירים שבמרום הגליל.

"ההשראה שלי מגיעה מאנשים, מהבעות, מתנועות, מהרגעים שבין המילים ומעט גם מהטבע שמסביב".

דליה נספי

אמנית ומורה לאמנות. בוגרת המכון לאמנות באורנים והתוכנית להוראה רב־תחומית של מדעי הרוח והאמנויות לתואר שני באורנים.

דנה לב לבנת

צלמת ומשוטטת.

אלה ליטביץ

אמנית פלסטית. בוגרת תואר ראשון בבצלאל ו-HISK בלגיה.

יאנה לסרי סיטרמן

משוררת, מורה לספרות ומחנכת בעברה. כיום פסיכולוגית חינוכית בהתמחות. עובדת עם ילדים, הורים וצוותי חינוך. ספר ביכוריה "ילדה מתוך באר" ראה אור בשנת 2024 בהוצאה עצמית. הספר עוסק בכאב, ריפוי והתבגרות בצל ההגירה ארצה מברמה בראשית שנות התשעים.

דיאלה מדאח חלבי

צלמת. למדה במחלקה לצילום במכון לאמנויות שימושיות בדמשק. השלימה תואר ראשון באמנויות (התמחות בתחומי המוזיקה והקולנוע) באוניברסיטה הפתוחה. הקימה עם משפחתה את "פרויקט מג'אז" לתרבות ולאמנות במג'דל שמס. השתתפה בתערוכות אמנות רבות בארץ ובחו"ל. סטודנטית לתואר שני בתוכנית להוראה רב־תחומית במכללה האקדמית אורנים.

יונה מייזליש

ציירת ותלמידה בסטודיו לציור של אלי שמיר. בוגרת תואר ראשון במחשבת ישראל ותואר שני בתוכנית להוראה רב־תחומית במכללה האקדמית אורנים.

סילביה מילגיר

אמנית רב־תחומית ומחנכת.

בוגרת תואר שני במסלול אמן–מורה בתוכנית להוראה רב־תחומית במכללה האקדמית אורנים.

דפנה מרקמן סינמנט

בעלת תואר דוקטור ופסיכותרפיסטית באמצעות אמנות, סגנית ראש התוכנית לטיפול באמנות באוניברסיטת בר אילן. אמנית פעילה המשלבת בין עשייה אמנותית להתערבות בקהילה ומציגה גם בזירה הבינ־לאומית. ספרה "כשהחסוי הופך לגלוי - פסיכותרפיה באמצעות אמנות" יצא בהוצאת רסלינג.

מיטל נָסים

משוררת, מורה ומרצה באורנים.

ילידת 1983. משוררת, מרצה ומורה. בעלת תואר דוקטור לפילוסופיה מאוניברסיטת תל אביב. זוכת פרס "אביב" לשירה ופרס היצירה על שם ראש הממשלה לוי אשכול.

דנה ניצני

אמנית הדפס, מלמדת ומשמרת טכניקות הדפס ידניות. אוצרת ובוגרת התואר השני בתוכנית להוראה רב־תחומית של מדעי הרוח והאמנויות במכללה האקדמית אורנים.

רשא סובח בטחיש

יוצרת ומורה לאמנות בתיכון. בוגרת תואר ראשון בתחום "לקיוות למידה ושילוב אמנויות" מהמכללה האקדמית תל-חי. המשיכה את לימודיה במשך שנתיים במסלול "הסבה להוראה באמנות" במכללה האקדמית סמינר הקיבוצים בתל אביב.

סטודנטית לתואר שני במסלול "אמן/ית–מורה–יוצר/ת" במכללה האקדמית אורנים.

מרב סודאי

ציירת, מחנכת ומרצה לאמנות באוניברסיטת חיפה ובמכון לאמנות באורנים. בעלת תואר MFA מאוניברסיטת חיפה. זוכת פרס אלימה ריטה לאמנות ההדפס לשנת תש"ף. מציגה תערוכות יחידה בארץ ובעולם ופעילה בתנועת תרבות.

האדיה סיאגה

אמנית רב־תחומית. מתמחה במוזאיקה, פיסול וציור. מורה בבית ספר יסודי. בוגרת תואר ראשון בחוג לאמנות וסטודנטית לתואר שני בתוכנית להוראה רב־תחומית, בהתמחות אמן/ית–מורה–יוצר/ת במכללה האקדמית אורנים.

ראויה סיף־גמל

ציירת ומורה לחינוך מיוחד במשרד החינוך. מלמדת תלמידים חולים השוהים בביתם. בוגרת תואר ראשון בחינוך רב־תחומי ובסוציולוגיה (אוניברסיטת בר אילן) ובעלת תעודת הוראה בחינוך מיוחד (המכללה הערבית בחיפה). מדריכת אמנות מוסמכת (בית ברל). כיום, סטודנטית לתואר שני בתוכנית להוראה רב־תחומית, בהתמחות אמן/ית–מורה–יוצר/ת.

מריה סלאח מחאמיד

אמנית ומרצה לאמנות. ילידת אום אל־פחם. מתגוררת בכפר עין מאהל. בוגרת תואר ראשון בהצטיינות באמנות והוראת האמנות ותואר שני במסלול אמן–מורה במכללה האקדמית אורנים.

ג'ודת עיד

סופר ומשורר, דוקטור לחינוך ובעל תואר שני בעבודה סוציאלית. מרצה למדעי החברה, לחינוך ולפסיכולוגיה במכללת אורנים, באוניברסיטת חיפה ובמכללה לטיעוד בנצרת. מנהל פרויקט "בוסתן תרבות וחברה".

זכה בפרסים, במענקים ובתעודות הוקרה על פועלו בתחום המקצועי ובספרות.

נרמל פרדו

יוצרת ומלמדת אמנות. סטודנטית שנה ד' בתואר ראשון בחוג לאמנות באורנים.

לאה צבי־דובז'ינסקי

משוררת וסופרת ילדים. ספרה הראשון "לאן נעלם הצחוק של אבא?" מעמיד במרכזו ילד שאביו מתמודד עם פוסט־טראומה. הנחתה במרכז הרפואי שיבא תל השומר קבוצת נשים הנשואות לבני זוג שחוו אירועים טראומטיים במלחמה. ספרה האחרון "סוד גידול הפרפרים" ראה אור בחודש ינואר בהוצאת עיתון 77 בעריכתה של פרופ' ורד טוהר. מתגוררת בגליל התחתון ומתעסקת בעיקר בכתיבה.

זוהדי קאדרי

אמן חזותי, אוצר ופעיל חברתי. נולד בכפר הגלילי נחף. בתחילת דרכו למד מוזיקה, אך אהבתו לאמנות פלסטית הובילה אותו ללמוד אמנות ברוסיה (בעיר קרסנודאר ובסנט פטרסבורג). מאז שובו הוא מקדיש את מרצו לעבודה בסטודיו ולהוראה במכללות בארץ.

אלון קדם

יליד 1982, חי ועובד בירושלים. בוגר תואר ראשון ושני מהמחלקה לאמנות בבצלאל. הציג בתערוכות קבוצתיות ובתערוכות יחיד בארץ ובעולם. עבודותיו מצויות באוספים ציבוריים ופרטיים רבים, בהם באוסף מוזאון ישראל בירושלים, אוסף מוזאון תל אביב לאמנות ואוסף הכנסת בירושלים.

קרו קרו

משוררת, עורכת ומנחת סדנאות כתיבה. עוסקת בתיאטרון כיוצרת וכמורה יותר מ-20 שנה. הוציאה שני ספרי שירה. הראשון – "אי-אהבה", שראה אור בהוצאת הקיבוץ המאוחד, זכה בפרס שרת החינוך והתרבות לספר ביכורים בשנת 2005. הספר עוסק במלאכת הפיענוח העצמי בין עבר להווה. ספרה השני, "עד תקרת הבית", שראה אור בשנת 2015 בהוצאת "קשב לשירה", עוסק בחוויית הבית על שלל הקשריו והופעותיו.

אורי קלוס

נולד בשנת 1993. אמן, בוגר תואר ראשון ותואר שני באקדמיה לאמנות ולעיצוב בצלאל. עבודותיו עוסקות במתח שבין טבע לתיעוש, בין חוץ לכנים ובין קונקרטי לנפשי, לעיתים דרך דימויים של סבך, חפצים תעשייתיים או מקומות גבוליים. הציג תערוכות יחיד והשתתף בתערוכות קבוצתיות בגלריות ובמוזאונים בישראל ובעולם, וזכה בפרסים, בהם פרס הצטיינות מטעם בצלאל (2023) ופרס אמן צעיר מטעם מוזאון חיפה (2011).

אלה קריגר

חוקרת, מרצה ועורכת "קו נטוי" – כתב עת לספרות ואמנות. בוגרת תואר ראשון בחוג לאמנות. למדה בתוכנית הבין-תחומית לאמנויות באוניברסיטת תל אביב (תואר שני) ובאוניברסיטת יקובס ברמן בגרמניה (תואר שלישי). מלמדת בחוג לאמנות ובתוכנית להוראה רב-תחומית במכללה האקדמית אורנים.

לנה קרייניץ

ילידת 1976. סטודנטית לתואר שני בחינוך לגיל הרך ואמא לשתי בנות. התחילה לכתוב בגיל 17. אחרי העלייה ארצה ב-1996 שתקה, ובתשע שנים האחרונות כותבת רק בעברית.

נעה שחם

נולדה ב-1984 במושבה כנרת, משוררת ולשונאית. זוכת פרס משוררים בראשית דרכם (2015). בעלת ספרי השירה "כולנה" (מקום לשירה) ו"המפלצת תוחלת" (ברחש). ספרה "הדשא של תשרי" עתיד לראות אור בסתיו 2025 בהוצאת ברחש.

מאיה שמעוני

אמנית, עוסקת בעיקר בציור ובמיצבים ציוריים. בוגרת תואר ראשון באמנות והוראה מהמדרשה לאמנות במכללת בית ברל, ותואר שני באמנות מבצלאל, האקדמיה לאמנות ועיצוב בשיתוף האוניברסיטה העברית בירושלים.

איריס שפירא ילון

דירקטורית בחברות ובעמותות. החלה לכתוב שירה באמצע החיים. שיריה פורסמו במוסף הספרות של עיתון "הארץ", באנתולוגיות ובביטאון שירה, וכן הוצגו גם בביאנלה לאמנות בוונציה בשנת 2022. ספר ביכוריה "כל שלמדתי, למחוק – זר פראי" ראה אור בקיץ 2023 בהוצאה עצמית. ספרה השני בכתובים.

ענת שרון בלייס

משוררת, מגישת תוכניות תרבות וספרות בתחנת "כאן תרבות" בתאגיד השידור הישראלי, ומנחת סדנאות כתיבה בחוג לספרות, לדרמה ולכתיבה יצירתית במכללה האקדמית אורנים.

קישורים

לונד חלומות

באדיבות שרון גלזברג
אנו מזמינים אתכם לספר לנו חלום שחלמתם בשנה האחרונה.
חלום בעל משמעות, חלום גדול, חלום שהשפיע עליכם עמוקות. כל החלומות נאספים באופן אנונימי למאגר לונד החלומות, ויוצרים יחד מפה קולקטיבית של התת־מודע המשותף, שממנה תוכלו לצפות בחלומכם האישי.

אסנת וייס שושן

קמרה אובסקורה (מתוך "בית לשימור") / 2024
מיצב

רשא סובח בטחיש

עד אין סוף, רוחי רוחו / 2024
וידאו ארט, 1:08 דקות

